

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

W. 3493/20

Nr 29098.

Kl.

A 47c 3/20

Stanisław Niewiadomski, Przemysł.

Krzesło, dające się przekształcać na stolik.

Zgłoszono 1 kwietnia 1938 r.

Udzielono 30 sierpnia 1939 r.

Krzesło według wynalazku daje się łatwo i szybko przekształcić na stolik. Takie krzesło nadaje się szczególnie do różnych lokalów publicznych, w których zdarza się przy dużym napływie gości brak albo krzeseł albo stolików.

Krzesło według wynalazku jest przedstawione na załączonym rysunku w kilku widokach z boku, objaśniających jego rozkładanie na stolik. Krzesło zawiera ruchomą płytę siedzeniową 1, która po obrocie stanowi płytę stolika. W płycie tej na stronie siedzeniowej przy brzegu jest osadzona tulejka metalowa 2, wewnątrz gwintowana, w którą wkręca się po podniesieniu płyty siedzeniowej śrubę 8, umieszczoną obrotowo na końcu podpórki 6, przymocowanej za pomocą zawiasy 7 do ramy

siedzeniowej, w której podpórka ta układa się, gdy krzesło nie jest rozłożone. Krzesło może posiadać kilka takich podpórek. Płytę stolika podpira również ukośnica 3, przymocowana zawiasami 4, 5 do płyty stolika i do oparcia 10 krzesła. Ukośnic może być kilka.

Ażeby krzesło zamienić na stolik, wysuwa się do przodu płytę siedzeniową 1 i równocześnie podnosi się wraz z ukośnicą 3, obraca na drugą stronę, jako płytę stolikową, gdy płyta 1 oprze się na oparciu 10, wychyla się podpórkę 6 i łączy ją za pomocą śruby 8 z płytą 1. W tym położeniu płyta 1 opiera się z jednej strony na górnej poprzeczce 10 oparcia dla pleców, z drugiej zaś strony na podpórce 6, poza tym podtrzymuje ją ukośnica 3.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Krzesło, dające się przekształcać na stolik, znamienne tym, że posiada ruchomą płytę siedzeniową, przymocowaną na zawiasie do słupka (3), należącego do oparcia krzesła i przymocowanego ze swej strony na zawiasie do tego oparcia (10), które podtrzymuje z jednej strony wskazaną płytę, gdy krzesło jest przekształcone na stolik, z drugiej zaś strony ta płyta wspiera się na podpórce (6),

przymocowanej na zawiasie do ramy siedzeniowej i układającej się normalnie w tej ramie.

2. Krzesło według zastrz. 1, znamienne tym, że swobodny koniec podpórki (6) posiada śrubę (8), umocowaną w nim obrotowo i wkręcaną przy rozkładaniu krzesła w nagwintowaną tulejkę (2), osadzoną w płycie siedzeniowej.

Stanisław Niewiadomski.

